

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/9/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121525877
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:6121525877.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: R Collectors s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 50 094 297, právne zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanej: A. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. B. XXX/X, XXX XX C. D. E., právne zastúpenej spoločnosťou JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, IČO: 47 445 092, o zaplatenie sumy 18.122,50 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 45Csp/4/2022-178 zo dňa 04.12.2023, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanej voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“, prípadne „okresný súd“) napadnutým rozsudkom žalobu, ktorou sa žalobca voči žalovanej (poznámka odvolacieho súdu: pôvodne žalovanej v rade 1/) domáhal zaplatenia sumy 18.122,50 eur s príslušenstvom, zamietol (výrok I. napadnutého rozsudku) a rozhodol, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (výrok II. napadnutého rozsudku).

1.1 Poukázal na to, že Okresný súd Banská Bystrica vo veci vydal platobný rozkaz sp. zn. 27Up/1723/2021 zo dňa 09.11.2021, ktorým žalovanej 1/ (aktuálne žalovanej) a žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 18.122,50 eur spolu s úrokom vo výške 7.664,22 eur, úrokom z omeškania vo výške 13,62 eur, úrokom z omeškania vo výške 986,89 eur, úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 18.038,50 eur od 14.04.2021 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Uviedol, že žalovaná 1/ (aktuálne žalovaná) podala proti platobnému rozkazu odpor s tým, že platobný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica nadobudol právoplatnosť iba proti žalovanému 2/ E. F., a to dňa 31.11.2021. Konštatoval, že podaním odporu zo strany žalovanej došlo k zrušeniu platobného rozkazu vo vzťahu k nej.

1.2 Súd prvej inštancie posúdil právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou ako vzťah spotrebiteľský založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere, keď ustálil, že žalobca ako veriteľ v danom prípade pri uzatváraní predmetnej zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaná zmluvu uzatvárala ako spotrebiteľ, nakoľko sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní predmetnej zmluvy nekonala v rámci svojho podnikania, povolania alebo zamestnania. Dospel k záveru, že žalobca

nepreukázal a žalovaná nezospornila existenciu zmluvného vzťahu medzi nimi, ktorý vznikol na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere lepšia splátka zo dňa 04.10.2018, na základe ktorého poskytol právny predchodca žalobcu (G. H., I.) žalovanej (ako dlžník okrem žalovanej je uvedený aj E. F.) úver vo výške 20.000,-eur (účelový úver na refinancovanie). Konštatoval, že žalovanej (dlžníkom) bol poskytnutý úver pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 10,50 % s mesačnými splátkami vo výške 334,30 eur, s dátumom prvej splátky 20.11.2018, splátkami splatnými v 20. deň v mesiaci a konečnou splatnosťou úveru k 20.10.2026, pričom celková čiastka úveru, ktorú musel dlžník zaplatiť, predstavovala sumu 32.092,15 eur. Upriamil pozornosť na bod 4.9 zmluvy, podľa ktorého v prípade riadneho nesplácania úveru bola banka oprávnená vyhlásiť úver za predčasne splatný, ak je dlžník/spoludlžník v omeškaní viac ako tri mesiace so zaplatením splátky a banka upozornila dlžníka/spoludlžníka na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní. Poukázal na list zo dňa 17.02.2020 obsahujúci výzvu právneho predchodcu žalobcu adresovanú žalovanej označenú ako „Upozornenie - výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ s tým, že v liste žalovanú upozornil, že k 17.02.2020 je pohľadávka banky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti vo výške 1.044,07 eur a vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy v lehote 15 dní od doručenia výzvy s tým, že ak nezaplatí v tejto lehote dlžnú sumu, banka bude oprávnená vyhlásiť úver za predčasne splatný. Ustálil, že doručenie predmetnej výzvy žalovanej bolo žalobcom preukázané podacím hárkom č. EPH190086946 a doporučeným listom, výzva bola doručená žalovanej dňa 20.02.2020. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na list zo dňa 16.03.2020, ktorým právny predchodca žalobcu žalovanej oznámil, že vyhlasuje predčasnú splatnosť celého úveru, pričom dlžná čiastka predstavuje k tomuto dňu sumu 19.320,42 eur a vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy v lehote 10 kalendárnych dní od doručenia výzvy, keď výzva bola žalovanej doručená dňa 19.03.2020. Súd prvej inštancie súčasne poukázal na to, že žalovaná pohľadávka bola na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. I/2023 zo dňa 18.05.2023 (uzatvorenej medzi XXX.H., I. a R Collectors s.r.o.) postúpená na súčasného žalobcu, pričom z potvrdenia zo dňa 16.06.2023 vyplýva, že k účinnosti postúpenia pohľadávok došlo k 16.06.2023. Taktiež poukázal na listinu Prehľad splátok a úhrad, z ktorej vyplýva, že žalovaná uhradila na úver ku dňu podania žaloby sumu 4.373,43 eur.

1.3 Súd prvej inštancie sa v spore prioritne zaoberal otázkou, či v prejedávanom prípade boli splnené podmienky pre zosplatenie celého zvyšku dlhu, t. j. zosplatenie úveru. Upriamil pozornosť na to, že podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru zo spotrebiteľskej zmluvy sú upravené v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka, s tým, že § 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch potom upravuje oprávnenie postúpenia pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom zdôraznil, že tieto hmotnoprávne podmienky pre platné a zákonné postúpenie pohľadávky musia byť splnené kumulatívne. Uviedol, že ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pred zosplatením úveru vyžaduje výzvu veriteľa adresovanú a preukázateľne doručovanú dlžníkovi s upozornením na aktuálny dlh a s výslovným upozornením na možnosť veriteľa požadovať zaplatenie celého zvyšku dlhu naraz z dôvodu neplnenia si povinnosti dlžníka, s tým, že táto výzva pre jej platnosť musí byť dostatočne určitá, tzn. že z nej musí byť zrejmé, pre nezaplatenie ktorej konkrétnej splátky má následne dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, ktorým vyhlásením bude veriteľ požadovať zaplatenie celej pohľadávky. Konštatoval, že podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka právo na jednorazové splatenie celej neuhradenej pohľadávky má veriteľ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky spotrebiteľa s tým, že ust. § 565 Občianskeho zákonníka ustanovuje, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Konštatoval, že ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka predstavuje v spotrebiteľských zmluvách lex specialis oproti všeobecnej norme § 565 Občianskeho zákonníka, na základe čoho dospel k záveru, že veriteľ môže uplatniť právo podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka len po uplynutí zákonnej lehoty, ktorú nemožno skrátiť, a len za predpokladu, že omeškanie s uvedenou splátkou, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní viac ako tri mesiace, trvá. Uviedol, že pred žiadosťou veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky sa vyžaduje, aby veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva s tým, že účinnosť uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka je podmienená aj tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil spotrebiteľa na to, že toto právo využije. Z uvedeného vyvodil, že veriteľ je potom časovo limitovaný využitím práva na zosplatenie, a teda do splatnosti tejto splátky, ktorá nadväzuje na konkrétnu splátku, od splatnosti ktorej uplynuli 3 mesiace, musí veriteľ právo na zosplatenie uplatniť, inak jeho právo zaniká. Konštatoval, že výzva podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka musí byť jasná a určitá, aby spotrebiteľ nadobudol vedomosť, s ktorou konkrétnou splátkou je v omeškaní viac ako tri mesiace, aby sa

prípadným zaplatením omeškanej splátky mohol účinne vyhnúť zosplatneniu celej pohľadávky. Uvedené považoval za nevyhnutné aj z hľadiska aplikácie § 54a Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“).

1.4 V konkrétnostiach prejednávanej veci ustálil, že právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 17.02.2020 oznámil žalovanej, že pohľadávka banky vyplývajúca zo zmluvy o úvere je viac ako tri mesiace po lehote splatnosti vo výške 1.044,07 eur. Zároveň ju vyzval na zaplatenie dlžnej sumy v lehote 15 kalendárnych dní od doručenia výzvy s tým, že v opačnom prípade je banka oprávnená vyhlásiť úver za predčasne splatný. Podľa názoru súdu prvej inštancie takto koncipovaná výzva nespĺňa zákonné požiadavky tak, ako to má na mysli ust. § 53 ods. 9 OZ, a túto výzvu považoval za neurčitú a nezrozumiteľnú, na základe čoho ustálil, že žalobca dostatočným spôsobom nepreukázal využitie práva svojho právneho predchodcu na predčasné zosplatnenie zvyšku úveru. Na základe toho dospel k záveru, že nemohlo dôjsť ani k predčasnej splatnosti peňažného záväzku, nakoľko z výzvy nevyplýva, s ktorou konkrétnou splátkou sa žalovaná dostala do omeškania so splácaním úveru dlhšie ako tri mesiace. V nadväznosti na uvedené dospel k záveru, že neplatný je aj právny úkon, ktorým právny predchodca žalobcu zosplatnil celý úver, nakoľko z tohto nebolo zrejmé, pre ktorú konkrétnu nezaplatenú splátku bol úver zosplatnený, v čom súd prvej inštancie vzhliadol na neurčitost' predmetného právneho úkonu a s tým súvisiacu neplatnosť prezumovanú § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

1.5 Právne úkony veriteľa, a to list označený ako „Upozornenie – výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 17.02.2020 a „Výzva na úhradu dlžnej sumy“ (zosplatnenie úveru) zo dňa 16.03.2020, nepovažoval z dôvodu ich neurčitosti a nezrozumiteľnosti za platné právne úkony (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ktoré mohli viesť k účinkom zosplatnenia dotknutého spotrebiteľského úveru. V nadväznosti na to uzavrel, že nedošlo ani k naplneniu podmienok pre platnosť postúpenia žalovanej pohľadávky podľa ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., čo má za následok nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v danom spore. V uvedenej súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/234/2018, podľa ktorého banky nemôžu na nebankový subjekt postupovať „živé úvery“ (ale len úvery, resp. ich časť, ktoré sú 90 dní po ich splatnosti). Dospel k záveru, že v danom prípade neboli splnené podmienky na platné postúpenie pohľadávky s poukazom na ust. § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého nemožno postúpiť pohľadávku zo spotrebiteľského úveru predtým, ako sa stane splatnou pred termínom konečnej splatnosti, resp. pred jeho konečnou splatnosťou, keď konečná splatnosť v prejedávanom spore má nastať ku dňu 20.10.2026. Na základe uvedeného potom dospel k záveru, že pokiaľ XXX.H., I. postupovala na žalobcu pohľadávku z úveru, ktorý pre neplatnosť predčasného zosplatnenia nebol v čase postúpenia pohľadávky splatný, tak také postúpenie pohľadávky banky je pre rozpor s ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., ako aj s ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., neplatné, a keďže žalobca nenadobudol platne pohľadávku voči žalovanej, nie je vo veci aktívne vecne legitimovaný na uplatňovanie nároku a pre tento nedostatok súd prvej inštancie žalobu zamietol. V súvislosti s vyslovenými závermi súd prvej inštancie príkladmo poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6CoCsp/14/2023 zo dňa 29.06.2023, 6CoCsp/2/2023 zo dňa 31.07.2023, 8CoCsp/58/2022 zo dňa 29.11.2022 a sp. zn. 7CoCsp/32/2022 zo dňa 15.06.2022. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosti a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže. Riadiac sa uvedeným, podľa súdu prvej inštancie, z dôvodu vyhodnotenia zosplatnenia úveru ako neplatného a skutkového vymedzenia uplatneného nároku zo strany žalobcu ako plnenia z predčasne zosplatneného úveru v spotrebiteľskom spore, nie je zmena žaloby v zmysle § 294 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) prípustná, ak je žalovaným spotrebiteľ. Dospel k záveru, že uplatnený nárok nebolo možné posúdiť inak, t. j. napríklad ako plnenie jednotlivých nezosplatnených mesačných splátok, keďže by išlo o odlišný nárok vyplývajúci z iných skutkových tvrdení, ktorý žalobcom nebol uplatnený. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10CoCsp/49/2021 zo dňa 31.03.2022 a sp. zn. 6CoCsp/49/2021 zo dňa 29.04.2022.

1.6 Súd prvej inštancie súčasne dospel k záveru, že v spore absentovala výzva prezumovaná § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď podľa jeho názoru sa jedná o kvalifikovanú výzvu, ktorá nemôže byť nahradzovaná výzvou smerujúcou k realizácii postupu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

1.7 Taktiež konštatoval, že pokiaľ pripustil zmenu strany sporu na strane žalobcu, tak uvedené mu nebráni v tom, aby v konaní ďalej skúmal, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky z pôvodného žalobcu na terajšieho žalobcu a v nadväznosti na to, či je žalobca v danom spore aktívne vecne

legitimovaný. Má za to, že jeho uznesenie zo dňa 06.07.2023, ktorým bola pripustená zmena strany sporu na strane žalobcu, má povahu procesného rozhodnutia, ktoré nijako neosvedčovalo platnosť postúpenia pohľadávky a hmotnoprávnu aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu vstupujúceho do konania s tým, že predmetný návrh pri rozhodovaní podľa § 80 CSP posudzoval len z hľadiska toho, či bol podaný oprávnenou osobou, ďalej či po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod práva, o ktorom sa koná, a či ten, kto mal do konania vstúpiť na strane žalobcu, so svojím vstupom súhlasí. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.08.2018 sp. zn. 8Cdo 28/2017.

1.8 O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP tak, že žalovanej, ktorá mala v spore z dôvodu zamietnutia žaloby v celom rozsahu plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v celom rozsahu odvolanie z dôvodov prezumovaných § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t. j. z dôvodu, že na základe vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie k nesprávnym skutkovým zisteniam, z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j. že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ako aj z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

2.1 Žalobca v konaní namietal správnosť záveru súdu prvej inštancie, že nedošlo k splneniu podmienky, a to doručenia písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď poukázal na znenie § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré stanovuje podmienky postúpenia pohľadávky na iný ako bankový subjekt. Zdôraznil, že zákonnými podmienkami postúpenia pohľadávky v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách sú a) písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a b) nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Má za to, že zákon nevyžaduje dve rozličné písomné výzvy veriteľa, ako to uvádza súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení, pričom zdôraznil, že právny poriadok Slovenskej republiky v žiadnom ustanovení nevyžaduje, a teda ani zákon o bankách nepredpokladá, aby bol dlžník explicitne listom veriteľa oboznamovaný s právom na postúpenie pohľadávky, a toto právo vyplýva priamo zo zákona o bankách a oboznamovanie klienta s ním nie je povinnosťou veriteľa. Má za to, že ním prezentovaný výklad ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách podporuje aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28. marca 2018, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoCsp/45/2020 zo dňa 24.02.2024 a rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2CoCsp/99/2020 zo dňa 01.02.2021.

2.2 Žalobca súčasne namietal právny názor súdu prvej inštancie, podľa ktorého výzva pred zosplatnením pohľadávky podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka musí obsahovať, s ktorou konkrétnou splátkou je dlžník v omeškaní, keď má za to, že takýto výklad vo vzťahu k posúdeniu listu označeného ako „Upozornenie – výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 17.02.2020 a „Výzva na úhradu dlžnej sumy“ zo dňa 16.03.2022 nemá oporu v zákonnej úprave a odkláňa sa od ustálenej judikatúry súdov. Vo vzťahu k obsahu upozornenia, ako aj zosplatňujúcej výzvy, žalobca poprel povinnosť uvedenia, resp. označenia splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu pohľadávky, keď zdôraznil, že zákonnou požiadavkou pre uplatnenie práva zosplatniť úver zo strany veriteľa je jednak dojednanie medzi veriteľom a spotrebiteľom, omeškanie so splátkou presahujúce dobu troch mesiacov a upozornenie na vznik oprávnenia výkonu tohto oprávnenia podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v lehote nie kratšej ako 15 dní. Zdôraznil, že dojednanie zosplatnenia úveru nebolo v tomto prípade sporné. Poukázal na to, že z predloženého listinného dôkazu Aktuálneho stavu úveru, ktorý tvorí prílohu žalobného návrhu, a ktorý predstavuje predpis platobnej disciplíny žalovanej, je zrejmé, s ktorou splátkou sa žalovaná dostala do omeškania. Čo sa týka obsahu oznámenia (upozornenia), žalobca poprel neurčitost' právneho úkonu, keď z upozornenia je zrejmé, z ktorého zmluvného vzťahu žalobca vychádza, čo zamýšľa a z akého dôvodu došlo k vzniku práva na zosplatnenie úveru. Má za to, že v uvedenom prípade interpretáciu neurčitosti gramatickým výkladom nemožno akceptovať, keď zákonné ustanovenia je nutné vykladať najmä z prihliadnutím na ich účel. Zdôraznil, že účelom ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bolo zamedzenie tzv. zrýchleného procesu výkonu práv veriteľa a zabezpečenie práva spotrebiteľa predísť strate výhody splátok dodatočným plnením v lehote nie kratšej ako 15 dní. S poukazom na logiku veci žalobcovi nedáva zmysel, aby označoval potencionálnu zosplatňujúcu

splátku a jej výšku v upozornení, pretože spotrebiteľia sú v omeškaní nielen viac ako tri mesiace, ale aj spravidla v omeškaní minimálne s tromi splátkami. Doplatením potencionalnej zosplatňujúcej splátky by si spotrebiteľia oprávnenie zosplatnenia len oddialili o mesiac, avšak nezamedzili by mu. Oznámenie celkovej čiastky v omeškaní, ktorá je uvedená v upozornení, vychádza podľa názoru žalobcu z účelu ustanovenia § 53 ods. 9, ktorým je najmä možnosť spotrebiteľa dodatočným plnením zabrániť reálnej strate výhody splátok. Čo sa týka neurčitosti obsahu výzvy (zosplatňujúcej), žalobca poukázal na skutočnosť, že uvedenie splátky, pre ktorú došlo

k zosplatneniu pohľadávky, nie je obligatórnou náležitosťou, ktorú by stanovoval zákon. V súvislosti so svojim názorom žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11CoCsp/7/2023 zo dňa 30.03.2023, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3CoCsp/38/2022 zo dňa 13.04.2023.

2.3 Žalobca súčasne namietal, že konajúci súd zamietol žalobu v celku a nezaoberal sa otázkou dôvodnosti pohľadávky v rozsahu splátok splatných ku dňu rozhodovania súdu, pričom podľa jeho názoru išlo o nárok na základe iných skutkových okolností. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že titulom uplatnenia pohľadávky a nároku v konaní nie je tzv. „zosplatnenie“, ale úverová zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovanou, keď výška uplatneného nároku sa odvíjala od zosplatnenia pohľadávky, nie však samotný uplatnený nárok. Má za to, že súd sa riadi zásadou iura novit curia, a teda ak by súd posúdil zosplatnenie ako neplatné, nemohol zamietnuť nárok na jednotlivé splatné splátky ku dňu vydania meritórneho rozhodnutia, nakoľko by mu uprel nárok na pohľadávku, ktorá bola v tejto časti splatná. S ohľadom na prax a ustálenú rozhodovaciu prax súdov považoval predmetný názor súdu prvej inštancie za arbitrárny a prekvapivý, v dôsledku čoho možno hovoriť aj o porušení práva na spravodlivý súdny proces.

2.4 Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a v napadnutej časti vrátil vec súdu prvej inštancie na nové prejednanie, alebo aby zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie a zaviazá žalovanú na náhradu trov aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu sa stotožnila so záverom súdu prvej inštancie, keď má za to, že list zo dňa 17.02.2020 nespĺňa náležitosti výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Na podporu svojich tvrdení poukázala na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7CoCsp/32/2022 zo dňa 15.06.2022. Má za to, že predžalobná výzva bez presného označenia konkrétnej mesačnej splátky, pre ktorú bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, je pre neurčitosť neplatný právny úkon, a preto neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Súčasne poukázala na znenie § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého možno postúpiť len splatnú pohľadávku, a ak dôjde k postúpeniu nesplatennej pohľadávky, ide o postúpenie, ktoré odporuje zákonu v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného dôvodu má za to, že žalobca nemá v danom konaní aktívnu vecnú legitimitáciu. Žalovaná súčasne namietala, že údaj o RPMN by mal byť v rovnakej výške ako odplata, čo potvrdzuje aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoCsp/59/2020 zo dňa 08.06.2021, a preto zmluva obsahuje nesprávny údaj o odplate, ktorý nie je totožný s RPMN a aj z uvedeného dôvodu je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov. Domnieva sa, že potom bola povinná uhrádzať len splátky istiny bez úroku, a preto ku dňu 17.02.2020 nebola v omeškaní so žiadnou sumou, a aj z tohto dôvodu neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a nemohli byť splnené ani podmienky pre platné postúpenie pohľadávky z banky na nebankový subjekt v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Na základe uvedeného žalovaná navrhla, aby Krajský súd v Žiline potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vo výroku ako vecne správny a priznal jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobca v odvolacej replike vo vzťahu k namietanej absencii označenia splátky, pre ktorú veriteľ pristúpil k zosplatneniu úveru v upozornení a s tým spojenou neplatnosťou právneho úkonu, poukázal na to, že uvedený záver je anomáliou, ku ktorej ako jediný dospel Krajský súd v Žiline bez toho, aby akceptoval už zaužívanú preferenciu výkladu právnych úkonov v prospech ich platnosti, v ktorej požiadavka bola vyjadrená v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 640/2014 z 01. apríla 2015.

4.1 Vo vzťahu k namietanej nesprávnosti v zmluve uvedenej odplaty žalobca poprel tvrdenia žalovanej a má za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky zákonné náležitosti, ktoré sú korektné,

keď zákonnosť zmluvy preskúmal aj Okresný súd Banská Bystrica, ktorý po posúdení listinných dôkazov dospel k záveru o dôvodnosti návrhu a vydal platobný rozkaz v konaní podľa zákona č. 307/2016 Z. z.. Zdôraznil, že žalovaná túto skutočnosť doposiaľ nenamietala a v konaní otázka správnosti výšky odplaty nebola sporná. Má za to, že žalovaná mala až do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania dostatok priestoru, aby uplatnila v konaní všetky prostriedky procesného útoku a procesnej obrany a vo vzťahu k oprávneniam žalovanej, ktorá bola a je v konaní zastúpená advokátom, má za to, že žalovaná nerešpektuje zákonnú koncentráciu konania a zároveň zneužíva postavenie slabšej strany, čo sa prejavilo aj v samotnej neprítomnosti žalovanej na pojednávaní a jej právneho zástupcu bez predchádzajúceho ospravedlnenia, čím by za štandardných okolností došlo k uplatneniu návrhu na vydanie rozsudku pre zmeškanie, čo však pre spotrebiteľský charakter konania žalobca nemohol uplatniť. Má za to, že na námietku o odplate by odvolací súd v zmysle § 366 nemal dôvod prihliadať a akceptovať ju. Na základe uvedeného zotrval žalobca na svojom odvolacom návrhu.

5. Žalovaná v odvolacej duplike poukázala na to, že žalobca nepostupoval pri poskytnutí úveru s odbornou starostlivosťou, nakoľko nemal preukázané, aká reálna suma ostane žalovaným po odpočítaní všetkých nákladov na živobytie k dispozícii. Zdôraznil, že veriteľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Zdôraznila, že zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t. j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Žalovaná zastáva názor, že žalobca nepostupoval pri poskytnutí úveru s odbornou starostlivosťou, čo má za následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov a zároveň, že žalobca nebol oprávnený požadovať jednorazové splatenie úveru, a preto neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27CoCsp/34/2023 zo dňa 28.12.2023. Zdôraznila, že žalobca nebol oprávnený požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, keďže nepostupoval s odbornou starostlivosťou, a preto neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, čím došlo k postúpeniu tzv. živého úveru pred termínom konečnej splatnosti, a preto takéto postúpenie pohľadávky je v rozpore s ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a odporuje zákonu v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď má za to, že zmluva o postúpení pohľadávky je neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka a žalobca nemá v danom konaní aktívnu vecnú legitímáciu.

5.1 Podľa názoru žalovanej, napriek tomu, že na prvý pohľad spôsob výpočtu RPMN a odplaty obsahuje rozdielny výpočet, v konečnom dôsledku vyjadrujú jedno a to isté, a preto by tieto náležitosti mali byť v rovnakej výške. Má za to, že zmluva zároveň obsahuje nesprávny údaj o priemernej RPMN vo výške 8,87 % ročne, nakoľko súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za druhý štvrtrok 2018 pre ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 5 vo výške viac ako 6.500,- eur so zmluvnou splatnosťou od 5 do 10 rokov uvádzajú priemernú RPMN vo výške 8,34 %. Žalovaná opätovne poukázala na to, že zmluva o úvere je bezúročná, bez poplatkov, a teda žalovaní neboli ku dňu vyhotovenia listu Vec: Upozornenie – Výzva na splatenie dlžnej časti úveru v omeškaní so žiadnou splátkou, keďže boli povinní uhrádzať len splátky istiny poskytnutého úveru mesačne vo výške 208,33 eur ($20.000/96 = 208,33$ eur), a preto je Upozornenie – Výzva na splatenie dlžnej časti úveru, ako aj Výzva na úhradu dlžnej sumy v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatný právny úkon. Taktiež je potrebné aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru považovať za neplatný právny úkon. Poukázala na to, že neplatnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru s poukazom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, a teda neexistenciu omeškania pre povinnosť splácať len splátky istiny, potvrdil aj Krajský súd v Trenčíne v rozsudku sp. zn. 6CoCsp/25/2022 zo dňa 26.10.2022.

5.2 Na základe uvedeného žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. Strany sporu ďalšie podania v odvolacom konaní neprodukovali.

7. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), t. j. žalobcom, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m/ CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. §

380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP vo výroku I., ako aj v závislom výroku II., t. j. výroku o práve na náhradu trov konania, ako vecne správny potvrdil.

8. Odvolací súd podrobne preskúmal rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v zásade sa stotožnil s podstatnými skutkovými závermi, na ktorých súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov odvolací súd v odvolacom konaní sa obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

9. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ust. § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (odsek 1) s výnimkou vád týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2). Z toho vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ust. § 365 CSP, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevzhladol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

10. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu námietku žalobcu týkajúcu sa záverov súdu prvej inštancie o platnosti výzvy na zaplatenie omeškaných splátok označenej ako „Upozornenie – Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 17.02.2022 a „Výzvy na úhradu dlžnej sumy“ zo dňa 16.03.2020, ktoré súd prvej inštancie posúdil ako neplatné právne úkony z dôvodu ich neurčitosti a nezrozumiteľnosti, nakoľko v nich absentovala konkretizácia omeškanej splátky, ku ktorej využil žalobca právo predčasného zosplatenia úveru.

11. Účelom právnej úpravy ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je zamedziť „zosplatňovaniu“ záväzkov spotrebiteľov zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorých plnenie je dojednané v splátkach, z dôvodu len krátko trvajúceho omeškania spotrebiteľa so zaplatením splátky (len pár eur) a súčasne dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlžnej splátky predtým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatenie celého dlhu. K uvedenému však musí byť nepochybne spotrebiteľ informovaný, pre nezaplatenie ktorej splátky mu hrozí uplatnenie práva veriteľa podľa ust. 565 Občianskeho zákonníka. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy, „ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva“. Uvedené ustanovenie je potrebné vykladať v kontexte ust. § 565 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pri nesplnení niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Rovnako ako súd prvej inštancie aj odvolací súd zastáva právny názor, že výzva prezumovaná § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je jednostranným právnym úkonom, ktorý z hľadiska jeho určitosti musí obligatórne obsahovať (identifikáciu) splátky, s ktorou je spotrebiteľ (v prejedávanom spore žalovaná) v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Bez uvedenia tejto identifikácie nie je možné následne preskúmať splnenie podmienok na uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a splatnosť tohto úkonu. Je potrebné si uvedomiť, že sa nejedná iba o formálnu podmienku, ale sa jedná o notifikačnú povinnosť dodávateľa voči spotrebiteľovi, ktorá má umožniť spotrebiteľovi „dozvedieť sa“ o hroziacom následku spočívajúcom vo vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, a tento následok odvrátiť. Práve uvedenie konkrétnej splátky je tou rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá musí byť spotrebiteľovi určito vyjadrená, nakoľko uvedenie „iba“ výšky dlhu, s ktorým je spotrebiteľ v omeškaní, vykazuje podstatnú mieru abstrakcie a spotrebiteľ z takto vyjadreného údaja nemôže bez ďalšieho určiť, ktorá splátka môže v budúcnosti založiť dôvodnosť predčasného zosplatenia, resp. ktorú splátku považuje dodávateľ za splátku rozhodnú. Z uvedeného potom v konečnom dôsledku nie je objektívne vopred možné určiť, kedy si dodávateľ uplatní (resp. môže uplatniť) svoje právo pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Navyše je potrebné poukázať na to, že veriteľovi v spotrebiteľských sporoch vzniká právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru iba v prípade, ak je dlžník v omeškaní s niektorou splátkou aspoň tri mesiace a súčasne upozorní dlžníka – spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Táto 15-dňová lehota (na upozornenie a uplatnenie tohto práva) musí

uplynúť do splatnosti splátky, ktorá sa stane najskôr splatnou po uplynutí troch mesiacov od splatnosti splátky, ktorá zakladá právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru založené omeškaním s úhradou splátky (s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní aspoň tri mesiace) potom môže veriteľ uplatniť výlučne do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky (v poradí prvej splátky, ktorá sa stala splatnou po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky zakladajúcej právo zosplatnenia), inak právo na zosplatnenie na základe splátky, ktorá zakladá právo na zosplatnenie, zaniká. Z uvedeného možno potom vyvodiť, že aj z právneho úkonu veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka by malo byť zrejmé naplnenie podmienok podľa tohto ustanovenia a súčasne ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nakoľko v opačnom prípade nemôže objektívne zakladať vedomosť dlžníka o dôvodnosti zosplatnenia a reálnej možnosti odvrátenia tohto (hroziaceho) následku, ale stáva sa iba formálnym „upozornením“ nenaplnajúcim účel predmetného ustanovenia. Len takýto výklad je spôsobilý korešpondovať s vyššie uvedeným zmyslom účelu ust. § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. V nadväznosti na uvedené odvolací súd zdôrazňuje, že procesný súd nie je povinný ex offio vyhľadávať dôvod oprávnenosti úkonov veriteľa podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, keďže by mohlo dôjsť aj k dôvodom, na ktoré účastníci právneho vzťahu ani nepomysleli. V kontexte z takto formulovaným právnym názorom odvolací súd poukazuje aj na relevantnú odbornú literatúru, a to Občiansky zákonník I. § 1 – 450 – Komentár od Števec M., Dulák, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M., a kol., z vydavateľstva C. H. Beck, Praha, 2015 (strana 576 a nasl.), ktorá dospela k rovnakému právnemu záveru.

11.1. Z uvedeného dôvodu odvolací súd vyhodnotil uvedenú námietku ako nedôvodnú.

12. Žalobca v odvolaní súčasne namietal prekvapivosť a arbitrárnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie ohľadne jeho záveru o zamietnutí žaloby v celom rozsahu, keď podľa názoru žalobcu aj v prípade neplatnosti predčasného zosplatnenia úveru nemohol žalobcovi zamietnuť nárok na jednotlivé splatné splátky ku dňu vydania meritórneho rozhodnutia, nakoľko by mu tým uprel nárok na pohľadávku, ktorá bola v tejto časti splatná. Odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v bode 42. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie dostatočne určito prezentoval záver, z ktorého vychádzal pri zamietnutí žaloby v celom rozsahu, keď poukázal na to, že žaloba východiskovo a skutkovo bola „postavená“ na tvrdení žalobcu o predčasnom zosplatnení (celého) úveru. S týmto záverom sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje poukazujúc na to, že žalobca sa v spore domáhal zaplatenia dlhu na tom skutkovom základe, že celý zostatok dlžnej pohľadávky vyplývajúcej zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 1880633655 uzavretej dňa 04.10.2018 sa stal splatným ku dňu 16.03.2020, pričom v spore neprodukoval žiadne skutkové tvrdenia o splatnosti jednotlivých splátok, ktoré by zakladali dôvodnosť ním uplatneného nároku čo i len v časti, a toto skutkové tvrdenie uvádza až v samotnom odvolacom konaní. Z uvedených dôvodov pri viazanosti súdu skutkovými tvrdeniami strán sporu (pri konštatovaní neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru) a absencie ďalších skutkových tvrdení strán sporu nemal súd prvej inštancie inú možnosť, ako žalobu zamietnuť. Uvedený záver nachádza oporu aj v aktuálnej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR, ktorý v skutkovo obdobnom prípade vyslovil záver, že „...Vychádzajúc z vyššie opísaného procesného stavu dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd svojím postupom pri posudzovaní žalobou uplatneného nároku žalobkyne prekročil rámec ňou vymedzeného petitu, pretože jej priznal plnenie z iného skutkového základu, než aký bol vymedzený v žalobnom návrhu. Aj keď sa bezpochyby žalobkyňa domáhala priznania plnenia z rovnakej zmluvy, aká bola oboznámená prvoinštančným a odvolacím súdom, po skutkovej stránke v žalobe jasne tvrdila, že došlo k zosplatneniu poskytnutého úveru a v uvedenom smere produkovala k svojim tvrdeniam aj dôkazy. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel, majúci za to, že k zosplatneniu úveru došlo, avšak odvolací súd bol naopak názoru, že zosplatnenie úveru je neplatné. Pokiaľ napriek uvedenému bez procesnej aktivity žalobkyne, ktorá sa na jediné pojednávanie nariadené odvolacím súdom nedostavila, tejto priznal časť uplatneného nároku v spore (spolu s príslušenstvom), v ktorom nemohol prekročiť návrhy strán (§ 216 CSP), naviac s ochranou slabšej strany, ktorou bol žalovaný, porušil tým zásadu „ne ultra petitem“, čím porušil právo žalovaného na spravodlivý proces.“ (porovnaj uznesenie NS SR s.zn. 4Cdo/85/2021 zo dňa 12.02.2024).

13. Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní poukazoval na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11CoCsp/7/2023 zo dňa 30.03.2023, prípadne rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3CoCsp/38/2022 zo dňa 13.04.2023, odvolací súd poukazuje na to, že uvedené rozhodnutia odvolacích súdov nie sú pre odvolací súd rozhodnutiami vyššej súdnej authority, keď v prejedávanom spore uviedol východiská, ktoré ho viedli k vysloveným (odlišným) právnym záverom.

14. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa záveru súdu prvej inštancie o nesplnení podmienok postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, odvolací súd primárne poukazuje na to, že aj v prípade stotožnenia sa s dôvodnosťou uvedenej odvolacej námietky by uvedené nemalo za následok iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

Vo vzťahu k „potrebe“ osobitnej výzvy vzťahujúcej sa na splnenie zákonných podmienok na postúpenie bankovej pohľadávky, tak ako to prezumuje § 92 ods. 8 zákona o bankách, odvolací súd poukazuje na závery vyššej súdnej autority, t. j. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý vo svojom rozhodnutí sp. zn. 9Cdo/165/2022 zo dňa 27.09.2023 vyslovil právny názor, v zmysle ktorého „výzvou v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť aj oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru za predpokladu, že dlžník mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom takéhoto adresovaného jednostranného právneho úkonu (§ 45 ods. 1 OZ)“. Z uvedeného možno potom vyvodíť, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách na platné postúpenie pohľadávky nevyžaduje osobitnú výzvu vzťahujúcu sa na predmetné ustanovenie, ale napríklad aj „inú“ výzvu na splnenie pohľadávky, s ktorou je dlžník čo i len v časti svojho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky nepretržite viac ako 90 dní v omeškaní.

15. Pokiaľ ide o rozhodnutie súdu prvej inštancie v závislom výroku o práve na náhradu trov konania, žalobca v tejto časti zjavne založil svoje odvolanie len na tom, že považoval napadnutý rozsudok v merite veci za vecne nesprávny, a preto napadol odvolaním aj v ňom závislý výrok o práve na náhradu trov konania. Inak žalobca neprodukoval žiadne odvolacie námietky, ktoré by mohli byť predmetom prieskumu v odvolacom konaní.

15.1 Vzhľadom na vyššie uvedené, konštatujúc nedôvodnosť odvolania žalobcu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP tak vo výroku I., ako aj vo výroku II. ako vecne správny potvrdil.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, pri aplikácii ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná (rozsudok súdu prvej inštancie na podklade odvolania žalobcu odvolací súd v celom rozsahu potvrdil), nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za nej koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)